

Те или спяха прегърнати едно до друго, или отваряха устата и пискаха, когато бяха гладни. Пжк те беха гладни постоянно...

То, разбира се, ако ти се яде, само с писжк няма да се нахраниш!.. Ето и Кекеруша най-напред се нахранва — после кряка.

Кекеруша още от малка се грижаше само за себе си, а орехчетата имат и майка и татко. Таткото и майката се вжлнуваха от гладния писжк на децата и бжрзаха да им пжлнят гушите с вкусна храница: с мушици, с пеперудки, с разни дребни бубулечици!...

Кекеруша седи и гледа: пиленцата откриват очички, отварят уста като чантички — и плач и писжк!..

Кой знае отде, бжрзо долита майката или бащата, надвеси се над гнездото и пуца в чантичките разни вкусни неща. Чантичката веднага се затваря, а изблещените очички гледат доволни.

— Ех, да би имал кой да ми пжлни гушката с таква сладки неща, — вжздиша Кекеруша...

Всички пиленца бяха лакоми, но едно от тях беше най-лакомо. То винаги най-напред ще се надигне, ще разбута другите си братчета и пжрво ще се вреди... И от лакомия то веднаж падна от гнезденцето и загина...

Кекеруша видя това и си рече:

— Ей нà, отвори се и за мене място!.. Ще ида да се наместя в гнездото. Не е ли все едно, кого хранят? Аз ще почитам големите като родители, а малките като братчета!.. Па и няма да ям много. Не сжм и полоша от тях! И по джрветата мога да живея и глас имам като тях!

Кекеруша се покатери по клончето до самото гнезденце и разбута заспалите пиленца. Те помислиха, че баща им и майка им си идат, отвориха уста и запищяха:

— Гладни сме, гладни сме!..

Смешно стана на Кекеруша.

— Милички, — дума им тя, — и аз самата от вчера не сжм яла... С какво бих могла да ви нахраня?...

Сжвзеха се орехчетата, отвориха очи и я запитаха:

— А ти, коя си?

— Почти птичка, милички, — каза скромно Кеке-